ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΜΟΝΤΕ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΒΑΝΔΑΣ

—Τί λές; φώναξε κατάπληκτος ὁ φίλος μου Ραοὺλ. Ὁ Ἀδριανὸς Ρενὸ πέθανε ἀπὸ ἔρωτα; Καὶ γιὰ ποιά;

—Γιὰ τὴν ὡραία Βάνδα, τὴ σχοινοβάτιδα τοῦ Βιεννέζικον Ἱπποδρομίου...

—Ἀστειεύεσα;

—Καθόλου. Μιλῶ πολὺ σοβαρὰ κ' αἰσθάνομαι βαθειὰ λύπη γιὰ ὅ,τι συνέβη, γιατὶ σὲ μένα ἔκαμε, ὁ δυστυχισμένος, τὴν τελευταία ἐξομολόγησί του...

—Πές μας λοιπὸν τί σοῦ εἶπε; ρώτησαν ὅλοι μαζὺ οἱ φίλοι μου.

Καὶ ἐγὼ τότε ἄρχισα νὰ τοὺς διηγοῦμαι:

—Πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε μέρες εἶχα πάει κ' ἐγὼ στὸ ἱπποδρόμιο, μαζὺ μὲ τόσους ἄλλους ποὺ τοὺς ἔτραβοῦσε ἐκεῖ ἡ φήμη τῆς Βάνδας. Τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκα μέσα, ἡ ἀπαράμιλλη αὐτὴ γοῦσα ἐκτελοῦσε τὸ δ ι π λ ὸ π ή δ η μ α, κάτω ἀπ' τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τῶν φώτων, σὲ ὕψος εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος, προκαλοῦντας πραγματικὰ ρίγη ἐνθουσιασμοῦ μεταξὺ τῶν θεατῶν.

«Ἔξαφνα, μέσα στὸ πλῆθος τοῦ κόσμου, ἀντίκρισα δυὸ μάτια φλογερὰ σὰν ἀναμμένα κάρβουνα ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ πόθο τὴν χαριτωμένη χορεύτρια. Ἡ ὡραία σχοινοβάτις εἶχε τελειώσει τώρα τὸ γυμνάσμά της κ' ἔστεκε στὴ μέση τῆς ἀβύσσας, χαιρετῶντας τοὺς θεατὰς ποὺ τὴν χειροκροτοῦσαν. Κάτω ἀπὸ τ' ὁλόλευκο μεταξωτὸ φορεμά της διαγραφόντουσαν καθαρὰ ἡ ἀριστοκρατικὲς γραμμὲς τοῦ σώματός της.

«Τὰ φλογερὰ μάτια ποὺ εἶχα παρατηρήσει δὲν ἄφησαν τὴν Βάνδα καθόλου, ὅς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποχαιρέτησε δεξιὰ κι' ἀριστερά, μεθυσμένη ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ λουλούδια, κ' ἐξαφανίστηκε σὰν γοργόφτερο πουλὶ στὸ βάθος τῆς σκηνῆς. Κύτταξα τότε πρόσεχτιότερα τ' ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου θαυμαστοῦ της καὶ ἀναγνώρισα τὸν Ἀδριανό.

«Ἦταν πραγματικὰ ὁ παλιός μου συμμαθητὴς ποὺ εἶχα δοῦδεκα χρόνια νὰ τὸν ἰδῶ καὶ ποὺ στὸ γυμνάσιο, λόγῳ τῶν κακοφτιασμένων ὤμων του καὶ τῶν στραβῶν του ποδιῶν, τὸν εἴχαμε βαφτίσει «Κονσαμάδα», δίνοντάς του τὸ παρατσοῦκλι τοῦ γνωστοῦ ἥρωος τοῦ Οὐγκώ.

«Ἐπειδὴ βρισκόταν ἀρκετὰ μακρυά μου, περίμενα νὰ τελειώσῃ ἡ παράσταση καὶ τότε πειά, ἐνῶ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά μου, τὸν ἔπασα ἀπὸ τὸ χέρι. Μὲ κύτταξε μ' ἀπορία, ἀλλὰ μόλις τοῦ ἀνάφερα τ' ὄνομά μου, λίγο ἔλειψε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ ἀπ' τὴ χαρά του.

«—Μὲ γνώρισες λοιπόν; μοῦ εἶπε.

«—Βέβαια, τοῦ ἀπάντησα. Δὲν ἀλλαξες καθόλου...

«—Πῶς ν' ἀλλάξω; Ἐγὼ πάντα ὁ ἴδιος θὰμαι. Ἔχεις δίκηο...

«Κατάλαβα πὼς ἡ φράσι μου τὸν ἐλύπησε καὶ προσπάθησα νὰ τοῦ βγάλω τὴ στενοχώρια.

«—Ἔ, πῶς περνᾶς ἐδῶ πέρα; τὸν ρώτησα. Ποῦ ἐργάζεσαι;

«—Πουθενά!

«—Πουθενά; Ζῆς χωρὶς νὰ κάνῃς τίποτε; Τυχερὸς εἶσαι...

«—Ναί, ζῶ, ἀλλὰ πῶς ζῶ;... Μπορεῖ ποτὲ νὰ ὀνομαστῇ ζωὴ ἡ δική μου;

«Τὸν κύτταξα κι' εἶδα στὰ μάτια του δάκρυα. Μοῦτασσε τότε τὸ χέρι καὶ, καθὼς πήραμε ἕνα στενὸ ἀπόμερο δρόμο, ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ μὲ πονεμένη φωνή:

«—Ἄκουσέ με, φίλε μου... Σὲ σένα μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα, γιατὶ ξέρω πὼς ἔχεις καλὴ καρδιά... Ὅταν φοιτούσαμε στὸ γυμνάσιο, ἤσουν ὁ μόνος ποὺ καταλάβαινες τὴ δυστυχία μου καὶ μὲ λυπόσουν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι μὲ κοροϊδεύαν. Αὐτὸ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ τὸ λησμονήσω. Εἶνε ἀδύνατο νὰ φανταστῇς πόση εὐγνωμοσύνη νοιώθει κανείς, ὅταν εἶνε σὰν κι' ἐμένα, πρὸς ἕναν ἄλλον ποὺ τοῦ φέρνεται σὰν ὅμοιός του καὶ ποὺ δὲν τοῦ θυμίζει μ' ἕνα βλέμμα οὔτου καὶ ἀποτροπιασμοῦ τὴ σωματική του ἀσχημία, ἡ ὁποία τὸν ἀτομακρύνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἔ, λοιπόν, αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴ συμπόνια, τὴν εὐγενική, τὴ διακριτική, τὴν ἀμίλητη, μονάχα ἐσύ μοῦ τὴν ἔδειχνες. Κι' ἐνῶ ἔχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια, σὲ θυμοῦμαι πάντα μ' ἀπεριόριστη ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη...

«Θέλεις τώρα νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν κατάστασί μου, νὰ σοῦ περιγράψω τὴν ἀθλιότητά μου, νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ τὸν καϋμό μου; Μάθε λοιπὸν ὅτι ποτὲ δὲν ἔπαψα νὰ πάσχω ἡθικῶς, νὰ βασανίζομαι ἀπὸ τὴν ἴδια ἀπαίσια σκέψι, νὰ τυραννιέμαι ἀπὸ τὴ μισητή μου ἀσχημία... Ἄχ, εἶνε ἀφάνταστο μαρτύριο νὰ αἰσθάνεσαι πὼς εἶσαι διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ πὼς εἶσαι ἀντικείμενο τῆς γελοιότης καὶ τοῦ σαρκασμοῦ των. Πολλὲς φορὲς θέλησα νὰ διώξω ἀπ' τὸ μυαλό μου αὐτὴ τὴν ἰδέα ποὺ μὲ κυνηγοῦσε, κι' ἔλεγα:

«Ἔ, καλά, εἶμαι καμπούρης καὶ ἄσχημος. Κι' ἔπειτα τί μ' αὐτό; Μήπως αὐτὸ μοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ὑπόληψι τῶν ἀνθρώπων, μ' ἐμποδίζει νὰ βρῶ ἐργασία, μοῦ ἀσχημαίνει τὴν ψυχή; Ἔχω κάμει λαμπρὲς σπουδὲς καὶ μπορῶ νὰ διακριθῶ ὁποιοδήποτε κι' ἂν ἐπιδοθῶ...»

«Κι' ὅμως δὲν ἔκαμα τίποτε. Κι' οὔτ' ἔχω ὀρεξι γιὰ τίποτε. Οὔτε τὰ πλούτη, οὔτε ἡ τιμή, οὔτε κανένα ἄλλο ἀγαθὸ μὲ προσελκύει. Βλέπω τὸν καιρό μου νὰ περνᾷ καὶ βασανίζομαι μὲ τὰ ἴδια ἐρωτήματα:

«Γιατί νάμαι ἔτσι κι' ὄχι ἀλλοιῶς; Γιατὶ νάμαι ἐγὼ καὶ νὰ μὴν εἶνε ἕνας ἄλλος στὴ θέσι μου;...»

«Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ σκοπὸ νὰ καταριέμαι καὶ νὰ βλαστημῶ, ἀφοῦ ἡ κατάρες κι' ἡ βλαστήμιες μου ξαναπέφτουν στὴ γῆ, ὅπως τὰ ἀδύνατα βέλη ποὺ ρίχνει ἕνας ἥρωας ἀπάνω στὴν ὀργή του πρὸς τὸν ἄδικο Θεό;...

«Καὶ ξέρεις ποῦ κατέληξα στὸ τέλος; Διψῶντας γιὰ ὀμορφιά, κυριευμένος ὁλόψυχα ἀπὸ τὸν πόθο τῆς πλαστικῆς τελειότητος, ἦρθα γιὰ νὰ βρῶ τὸ ἰδανικό μου σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἱπποδρόμιο. Κυττάζω τοὺς ἀκροβάτες καὶ τὶς σχοινοβάτιδες καὶ τοὺς λατρεύω σὰν θεούς, γιατὶ ἐνσαρκώνουν ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ καὶ μοῦ λείπει.

«Καὶ θέλεις νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα; Θὰ τὴν ἔχεις προσέξει, βέβαια, ἐκείνη τὴ θαυμασία ἀκροβάτιδα μὲ τὰ ὁλόλευκα, τὸ θεῖο αὐτὸ πλάσμα μὲ τὸ εὔγραμμο, τὸ λυγερό, τὸ ἀγγελικὸ σῶμα... Ἀγνοῶ ποιὰ εἶνε κι' ἀποφεύγω νὰ τὴν πλησιάσω καὶ νὰ τῆς μιλήσω... Ἐν τούτοις... τὴν ἀγαπῶ! Ἔπειτα, γιατὶ νὰ πάω κοντά της; Μόλις μ' ἀκούσῃ, θὰ μὲ κοροϊδέψῃ, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ ἀπὸ πρίν... Τέλος πάντων, ἡ ζωή μου εἶνε μιὰ τραγωδία καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ τελειώσῃ... Πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ τὸ τέλος τῆς...

«Ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια χωριστήκαμε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἄτυχος φίλος μου βρέθηκε πνιγμένος μέσα στὸ Σηκοάνα, γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Βάνδας, ποὺ δὲν τὸν ἤξερε καθόλου, γιατὶ ἦταν ἄσχημος καὶ καμπούρης!...».

ΙΩΣΗΦ ΜΟΝΤΕ

Φωτογραφία ἀριθμ. 1: Ὁ πολιτευτὴς καὶ δημοσιογράφος κ. Γεώργιος Πὼπ

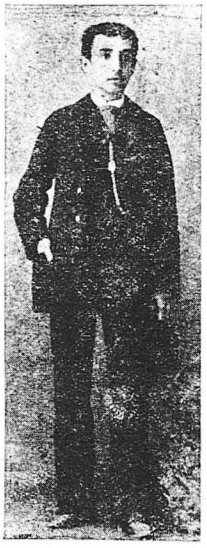

Φωτογραφία ἀριθμ. 2: Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος κ. Παν. Τσαλδάρης.

Φωτογραφία ἀριθ. 3: Ὁ ναύαρχος κ. Νικ. Βότσης

ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΙΑ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα ἀναδημοσιεύοντες τὶς φωτογραφίες τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ «Μπουκέτου» μὲ τὸ ὄνομα ἑκάστου τῶν εἰκονιζομένων κάτω ἀπ' αὐτές. Ἔτσι θὰ δῆτε ποιός ἦταν ὁ καθένας μ ι κ ρ ο ύ λ η ς τ ο ῦ δ ι α γ ω ν ι σ μ ο ῦ, κι' ἀκόμα θὰ βεβαιωθῆτε, ἐπὶ τέλους, ὅτι ὁ διαγωνισμὸς δὲν ἦταν τόσο δύσκολος, ὅσο φαντάστηκατε. Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ κατ' αὐτάς.